

ΡΩΜΙΚΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστών και πέμπτον άριθμούσιτες χρόνον
την κλεινή ακούσμεν γην των Παρθενώνων.

Χίλια κ' έντακόσια τέκα
κι' έλα τα σαθρά τελέκα.

Τών όρων μας μεταβολή ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομα—άπ' εύθείας προς έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—δ κι' ά φράγκα είναι μόνο.
Γιά τα τέκα όμως μέρη—δέκα φράγκα και' στο χέρι.

Είκοστή και τετάρ' Ίουλίου,
όργασμός του κλεινού Βασιλείου.

Χίλια κ' ένκατό τριάντα,
πάμε πρώτα κατά πάντα.

**Εκόντε-Κάλλη φιλία
κατά πάντα τελέτα.**

Φ. — "Ήλιε λοιπόν ό Κόντες οσνάμενος κοινάμενος
κι' είπαν έθθροι και φίλοι: μέσ' ήλιε κι' ό λέγάμενος.

Κι' ό Κόντες ειπε τότε:

ζόγγις μου πατριώται,
άμην άμην,
είρη' όμιν.

"Επήγα' στη Γαλλία με δυνατή προσπάθεια
μήπως αίστων των Γέλλων κινήσει την συμπάθεια,
κι' είπα και' στον Μπραβ' και' στον Πισσών και' σ' άλλους:
γιατι, μωρέ παιδιά, μέσ' σ' αυτούς τους σάλλους
μέσ' κατατρέχει' έτσι, και μέσ' βαστάτε κάκα;
γιατι κι' έμεις της ζόγγις πουίτετε φαρκάκια;

Γιατι των φίτων ή κοιτις σαν πριν δεν σας άρέσιτε
γιατι φοβόσαιτε και οσεί το Τούρκικο το φέσι;
Μάς ειπατε την άφογη ποτι να μην άλλόζομε,
μάς ειπατε την άφογη ποτι να μην φυλάζομε
κι' έμπρός εις τον Κερήν Άγ'ό κι' έμπρός εις τον Σουλτάνο,
κι' έμεις την έφυλάζομα και με' το παραπάνω.

Τι θέλετε να κάνομε γιά να μέσ' άγαπάτε
και να μη μέσ' κινιάτε;

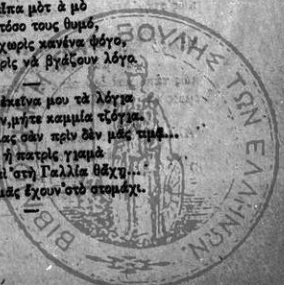
Θέλετε να μην έχομε κι' έμεις Σερρακεράτο;
Θέλετε το Ρωμάλικο να γίνη Χεδιβάτο;

Θέλετε ναίναι πάντοτε κράτος είρηνηκό
κι' ός είδος Μοναχό;
Τό θέλετε Βασιλεία γιά τους Φεταρ' όφρατο;
Θέλετε κάθε πρόγονος να πάγη τάρα κάτω;
Θέλετε να μην έχομε τον Ρήγα τον Φερατο
και να βαστομε μοναχέ τον Ρήγα τον σπαθάτο;

Θέλετε να μη βγάζομε μπροστά σας ταμουδιά,
κι' έμπρός εις τους χαμηλήδες βουβοι να γονατίσομε;
Θέλετε να τουρκέσομε κι' έμεις, μωρέ παιδιά; ...
προστάξτε και πρόθυμοι θα σείς άχαιριστοσομε.

Τέτομα λοιπόν, άμίτια, τους είπα μόν' ά με
μήπως και κατευνόσων τον τόσο τους θυμέ,
κι' έμπρός τους έστρέξομε χωρίς κανένα φόγο,
κι' έκείνοι με' κ'υτοσοσαν χωρίς να βγάξουν λόγα.

Τού κάκου... δεν έμείλαζαν έκείνα μου τα λόγια
μήτε Φαλλέρ, μήτε Πισσών, μήτε καμμία τζόγγα.
Τού κάκου... κι' ή Γαλλία μάς σαν πριν δεν μάς πειλά...
ποτέ μου δεν έπίσταμα πός ή πατρις γριαμά
τέτομα θερμή συμπάθεια και' στη Γαλλία θάχη...
και' μέ'λη μας την άφογη μέσ' έχου' στο στομάχι.

Κι' από τον τρόπο τ'όμοιας μου, που μ'έβλεπαν εκείνοι,
κι' από κινήματα πολλά
καταίμαθα πολύ καλά
πώς πρέπει κλέιν άφογος ή στίσις μας να γίνη.

Και τότε πούλθε έξωτερὰ
και' βρήκαμε τὸ δέντρο,
εξαόστε και παλληγκαριὰ
και μένος άρεμάνιο.

Κι' έγὼ τὸ παλληκαρι
εξαγνὸ τὸ νταλίφι,
και βάλω μὲς' ὀτὴ θήκη
τὸ κοφτερό χαντ'άρι.

Τὸ παρανάμα, παιδίμ, μὲ τῆς πολλὰς ἀνδρείαις,
και κάθε τόσο φέρνομε' ὀτὸν κόσμο φασαρίαις,
κι' ἔσοχη δὲν άφίνομε κι' ἐκείνη τὴν Εδρόση,
ὀπό γιὰ μὲς' ἐκόπη.

Παιδιά μου σταθήτε,
παιδιά κοιμηθήτε,
καθίστε φρόνιμα.

Ἄπάνω τὰ χέρια,
κανένας μαχαίρινα
μὴν εχῆ γι' ἀπόννημα.

Κρέα λουτρά να κάνετε' ὀτὴ φλογερή σας φῶσι,
ποὺ φιναλμέντε τρώμαξε κι' Ἄνατολή και Δόσι.
Παύστε να δαγκάνετε τὰ χέρια γιὰ πολέμου.
κρέα λουτρά συστήνονται· σ' ἡμᾶς τοὺς θερμοαίμου.

Κι' ἄν πρόταξε τοὺς Ἕλληνας ἡ φῶσις
να θραύουν τὸ θεομὰ και τὰς ἀλόουσις,
ἀλλ' ἔμοις κάθε τόσο δὲν άρμῶζει
' ὀτὸν κόσμο να φαινόμεθα φουρῶροι,
και δὲς του ν' ἀκουόμε σκαπαράκα,
και μ' ἔλουι να ζητοῦμε παταράκα.

Μέλις μὲς' ποῦνε τίποτα φωτιά με τοῦτο πέρνομε
και τὸ σπαθί μας σέρνομε.

Μέλις μὲς' ποῦνε τίποτα σηκόμενε κεφάλι,
κανένα δὲν άφίνομε ποτὲ να μὲς προσάβη.

Ποτὲ δὲν' συνηθίσαμε να κάνουμε μετόνομα
σὲ Δόσι και σ' Ἄνατολή,
και σὸν άκουμε προσβολή
φῶρα τὰ γιγατάγνα.

Μέλις ὁ κύριος Νικητὴ πατάκαρρα μὲς βροση,
μύερος γι' αὐτὸν νινῶσομε
κι' ἀδάκακα φινάσομε
πῶς' ὀτὴν Ἄθινα τοῦ λαποῦ δὲν πρέπει να γυρίση.

Μέλις ὁ Τοῦρκος Πρέσβους ἐν προθυμίᾳ τῶση
μὲς διαβεβαίωσι
πῶς τάπε και δὲν τάπε τὰ νόστιμα βροσιδμα,
ἔμετ και τότε, φίλοι, τοῦ λέμε ξεκουμιδμα.

Ἄλλὰ κι' ἄν διαφύση με τὸσο ντακουμέντα
ἐκείνη τὴν κοῦδίντα,
ὄλοι Ρωμηοί και τότε γιὰ τὸν Νικητὴ λυσοῦν
και λινε:φιλοσοῦν.

Μέλις μὲς' ποῦν πῶς ὁ Κερὶ μπουκοτά, μὲς κάνει
δὲς του παρανόμα πικρὰ ὀτὴ Πόλις τὸ Νυβάνι.
Και μὲς' ὀτὴν τῶση φῶριμα μὲς μέλις μὲς' ἢ κανεῖς
πῶς κάπορος εἰσφῶριται Ρωμηὸς ὀμογενής,
δὲς του κι' ἀρματονομάστε γι' αὐτὸ σὸν ἄστακι,
κρυποῦμα τὸ ποδάρι,
κι' ἄμῶς' ὀτὸν Σακη
στέλλομα τὸν Γρουπάρη.

Τὴν τῶση μας τὴν ἔφα: να οὔσομα, παιδιά,
γιατὶ δὲν μὲς συμφέρει
χεμῶνα καλοκαίρι
ν' ἀνάδομα σὸν εχουρα, σὸν Ἰοκίαις, σὸν σαδμά.

Ἄκουράστηκαν μ' αὐτὰ κι' αὐτὰ κι' οἱ τόσοι μὲς προστάται,
ποὺ πάντα με τοὺς Ἕλληνας ὁ νοδὸς των περισπάται,
κι' ἀπηλκομένους σκίπνοται και λινε:τὰ δὲ γίνη
με τοῦτο τὸ καιμίνι;

Τι δαβάλο θὰ κάνομα και με τὴν ράτακα τῶση,
ποῦ' ὀτὰ καλὰ καθοόμενα παραβρομῶ μαροῦστα.

Ἐξεπλόνομα τοῦ κράτους κάθε σίγμα και ντροπή
κι' εἶθαν Τοῦρκοι και προπατίαι τὸν Ρωμηῶν τὸν χαρακτήρη,
κι' ἄν τὴν στάσι τὴν δική μὲς' ἀφογή τὴν εἶχαν' ἢγῃ,
τόσο ξεφουρὸν τόσο λινε... τὰ μραλά των και μὲς ἴορα.

Φαίνεται πῶς εἶναι: τέτοια, πλὴν ἄν φάξουν κατὰ βῆθος
σοῦμπτο ὁ ἄλλῶθεν γνώμη και δὲ' ὀθου πῶς ἔχουν λάθος.
Φαίνεται πῶς εἶναι: τέτοια, μὰ να τῶχτες καιμάρι,
ποὺ μ' αὐτὴ τὴν στάσι μόνο
τοὺς γελοῦμα κάθε χρόνο,
και δὲν πέρνομα χαμπέρι.

Τὸς περλοῦομα τοὺς κουτοὺς,
κι' ἔμοις μ' ἐπαίνομα δυνατοὺς
μὲς λουῦομα ἰδοένα,
γιατὶ τῆς πάλαις κρόδομα
και κάνομα πῶς σιόδομα
μπροστὲ των τὸν ἀχένα.

Γιὰ τοῦτο πρέπει, φίλοι,
καθεὶς να κατωστέλλη

τὸ μένος τὸ πολεμικὸ κι' ἐκείνο τὸ μπουρί,
ποὺ κι' ὁ Λεβάντες τ'όμοιας μου, κι' ἡ Δόσις ἄπορει
πῶς πάντα μῶσα' ὀτὸν Ρωμηῶν ὑπάρχει τὸ σκαρί.

Τὸ μένος κατενῶοστα, κι' ἔτι μὲς λέγ' ἡ Πόλις
δὲν πρέπει να τὸ πέρνομα και ὁ φίλο μαντιλί.
Κι' ἄν τὸν Ρωμηῶν ὁ τρώχλιος ζυγὸν δὲν ὑποφῶρη,
και μῶσα σ' ἄλα ρίχνηται χωρὶς πολυλογία,
μὰ οὔδοτες τὴν φλόγα σας, εἶναι και καλοκαίρι,
κι' ἐξάφει φιλοπόδομα βλάπτουν και' ὀτὴν ὄγαι.

Γιὰ τοῦτο, σὰς παρακαλῶ,
σκύφεται' ὀτὰ Νυβάνη...
δὲν εἶναι και παλὸ καλὸ
ἢ φεωροπηφάνεμα.

Φθάνει φεωροπηφάνεμα και φιλοσμία τῶση,
καιρὸς εἶναι και τὸ κράτος κι' ἀπὸ τῶση να γλυτώση.
Τὴν θαυμάζει κι' ὁ Βεζ' ὄρτης, κι' ὁ Κερὶ τὴν ἐκτιμῶ.
Και καθένος τὴν κροῦται,
κι' ἄν καθὸς μὲς λινε, τ'όμοιας, τὸ φιλοῦμα γιγαμ
εἶραγε τὸν Κυβερνήτη,

Ἄδελφοί Σκαμαίσι κοτσονάτοι κι ἄκριατοι.

μὰ κι ἑκαίνους, ποὺ μαραιῖναι κυβερνοῦν καὶ κουτουροῦ,
τοῦτο μόνον τοὺς μαραινῖαι καὶ τοὺς τρέφει πρὸ καρποῦ.

Γεμάσας παιδῆ καὶ τοῦ κόμματος γεμάσας ἀρνῖα μου λέγῃαι,
κι ἄνθ' πατρὸς ἐγὼρίκα μὲς ἀπὸ τὴν Μπατάγια
ἄβηκα στὸ δρόμο μὲς κυρὰ...
τίς εἰτιῆς λέγου σαβαρά.

Ἐγὼ, μὸς λέγει, λέγομαι παγκόσμιος Ἐσθήνη,
καὶ τώρα ποὺ θὰ πῆς ἔκει στὸ φλογερὸ καμινί,
ἄπὸς του νὰ πῆψῃ γρήγορα σ' αὐτῆς μου νὰ βροντῶ,
ἄλλοιως θάβω μὲ βροῦνευρο καὶ θὰ τὸ κάνω ντᾶ.

Κι ἔγὼ τῆς εἰπατ' ὄχι, ποῦσθηκας χολαίς,
κι ἔχεις μεγάλο δικαίον γιὰ τούτα ποὺ μὰς λέει.
Ἐννοια σου, μὴ σὲ μέλη παγκόσμιος Ἐσθήνη,
κι ἔσαν σ' τὴν πολέμαρχα γυρῶσι Ρωμιοσάνη,
κρέμασι τῆματά σου, θὰ τῆς εἰπῶ, σ' τὸ ρῶνι,
γχατὶ μὲ τοὺς πολέμουσ δὲν ἔβαναι νοσῶρι.

Ὁ Κόντες ἔτσι μ' ἔλεγε στὸς φίλους του καὶ πάλι
κι ἄρμους πῆγε κι ἔβαναι μὲ βῆσιτα τοῦ Ράλλη,
κι ὁ Ράλλησ ἀντιπέδωκα τὴν βῆσιτ' ἀδωραί,
κι ὅι δὲρ τοὺς ἀντιπέδωθκαν καὶ ἔβαν σαβαρά.

Βῆσιτασι, βῆσ Περικλέτο, κάθε λέγο καὶ λέγονι
τοῦ φουρῆδουσ μας τοῦ Μήτσου καὶ τοῦ Κόντες τοῦ Γεωργάκη.
Βῆσιτασι, συνδιασκέψις, συστικῆς συνομιλίας,
μὰς καὶ μούσες, κί μὲ φίλιασι.

Πῆψῃ ἀγάπης καὶ φίλιας
πνέει μεταξὺ τοῦ Ράλλη,
καὶ τοῦ ἔτσισ ἐπὶ Γαλλίας
ἐπιστρέφοντος ἐν κἀλλῃ.

Π. — Κι ἔγὼ, βῆσ Φασουλῆ μου, βῆσιπὺς τοὺς ἀσκασμοὺς τῶν
καὶ τοὺς ἐπιμυροῦσ, καὶ
καὶ τοὺς συνδιασμοὺς τῶν
τοὺς διπλοχαρετῶ.

Πηγαίνουσ χερί χερί
κι ἔλος ὁ κόσμος χαιρεί,
κι ἔλπεισ σὲ ραγδαίαν
νέων ἀνδρῶν βραχίην.
καὶ πλέττει κατ' ἔβαν
ἔβας ἐποχίην.

Τῆς ρεπούμπλικας ἡ κῆσῃσι γίνονται τοῦ Κόντες φίλοι,
καὶ τοῦ Κόντες τὰ βλαμῆκι
γίνονται τοῦ Ράλλη σπῆλοι,
καὶ κτωποῦν τὰ παλαμάκι.

Ἐχσαν τὸν μπούσουλά τῶν ἡ δὲρ στρογγῆσι ἡ καυμῖναισ,
Κόντες-Ράλλησ μὲ στρογγῆσ, μὲ ποίμνῃ, δὲρ ποιμῆναισ,
καὶ σ' ἔβαν τὸν σπῆρ
φάλλουσ εἶσι μὲ χορῶ:

Φίλος ἔβανος πρὸς φίλον
τριαντάφυλλον μὲ φύλλον,

κι' ἔδω στρογγυαίς είναι μία, φόρδην μίγδην κι' ἄνα κάτω,
 μὰ σαλάτ' αὐτοὶ κι' ἐκίνοισ,
 ποὺ κανεὶς δὲν διακρίνει
 πορὴ τοῦ Ράλλη, τὸ μπουλούκι, πορὴ τοῦ Κόντε τὸ φουστότο.

Τὼν δύο τὰ χρυσά
 γίνηκαν σὰν φασόν,
 κι' οἱ μὲν 'στους δὲ τὰ αὐτὰ
 προσφέρουν ἐκ τῶν σῶν.

Κύτταξε τὸ ζευγάρι
 Κόντε καὶ συντροφίας...
 ἐκίνοισ μὲ τὴν χάρι
 τῆς πλειοψηφίας,

κι' ὁ Ράλλης μὲ κομπάρους καὶ μὲ βαπτισιμοῦς...
 ἐκόλλησαν κι' οἱ ἄδω τὴν καθὼς τοῦς Σιαμαίους,
 κι' ἂν ἦταν κι' ἄλλος ἕνας, τότε καί 'στους Ρωμηοὺς
 θάταν τριουμβιφόρα μὲ καθὼς εἰς τοῦς Ρωμαίους.

Μέσα 'στὸν συνδυασμὸ τὸν μίνοι θέσις ἀνοικτή,
 κι' ἂν προβάλλουν ἄνδρες νίαι γίνονται σ' αὐτὸν δεκτοί.
 Ἔρχεται θυμαληθῆς δυνατὰ καὶ θυμαληθῆς:
 μία, δύο, τρεῖς, παιδιὰ, κι' ὁ συνδυασμὸς θὰ κλείσῃ.

Κι' ἔπειθ' ἐφάγομε νὰ βροῦμε νέους ἄνδρας, συμπόλιται,
 κι' ὅποιος εἶρε τέτοιον ἄνδρα γρήγορα παρακαλεῖται
 καὶ τὸν φέρῃ 'στὸ ζευγάρι
 τὰ βρεθῆκα του νὰ πάρῃ.

Φ.—Τούτη τὴν θυανδρία κι' ἔγω κυττάω πάλι
 μέσα σ' αὐτὴν τὴν πάλη.

Τούτη τὴν θυανδρία τῆς χώρας τῆς ἐσάνδρου
 κι' ἔγω τὴν ξαναφάλλω μὲ λόρα τοῦ Τριανδρόου.

Μέσ' ἀπὸ τέφρα βλέπω νὰ βγαίνουν, βρε παιδιὰ,
 φοινίκες μὲ κλαδιά,
 κι' ὅσο σπῆν φοινίκων
 κηρύττω κλέψ' νῆα
 κομμάτων καλλινίκων
 οἱ πλήθη κεχηναῖα.

Ἡ θυανδρία τούτη μοῦ φαίνεται καινούργια...
 ἄμάν, Χριστέ, κι' ἄς φέξῃ... βαρεῖτε τὰ σαντούργια.
 Σ' αὐτῆς τῆς θυανδρίας ἐπιτίθει τὸ Κουβίνο...

II.—Κι' ἔγω μὲ δύο εὔλα διπλῆ φορὰ εὐ δέρον.

Ἀναφορὰ μεγάλη 'στὸν Βεζύρη ἀπὸ τὸν Φασουλή τὸν Κακαμοῖρη.

Βεζύρη μου, τὶ κρίσεις... ἐντὸς τὸ Βενιζέλο
 γὰρ Βουλευτὴ τὸ τέλλου, κι' ἴσ' ἂν μὰς λέξῃ: ντὴν τέλλο.
 Ντὴν εἰν' Ἐλλάντα, Τζάνουμ, Ἰεσῆτορο Ντοβλέα;
 γκατὶ τοῦς Γρουνανήθες τοῦς δάξῃς οἱ σκελέα,
 κι' ἄρατι μὰς τῆσις καυγὰ μὲ κοταρνιθῆς
 κι' ἴκονα νὰ πατήσῃς;

Ἡ μήπως σήμερα μορεῖ τῆς Πόλις τὸ Νυδάν
 κι' ὅτῃς Ἀθῆνας τοῦς Γρουνάν Ἰουλυεῖτα; καὶ νῆγ;
 Ἰσὶ ντὴν εἶναι πρῆματα κι' ἴπρῶνιμα καμῶματα
 κι' ἐντὸς σουπρὲμ κι' ἴσουβεραὶν νὰ τέλλῃς νικαῖωματα.

Μάτια μου Βεζύρη κρίνε
 πῶς αὐτὸ σωστὸ ντὴν εἶναι
 νὰ τρυπῶνῃς κι' ἐντὸς πέρα
 ὅτῃν ἴγῃ τὴν Ἰεσῆτορα,
 κι νὰ λῆς 'στὸ Βενιζέλο:
 ντὴν οἱ τέλλο, ντὴν οἱ τέλλο.

Τζάνουμ, κἀνε πῆ μωσφι,
 Τζάνουμ, τὸ ντουμα σ' ἴτρεμαί...
 τέτοιο πρῆμα ντὴν ἴγρῃφι
 μήτε κι' Ὀδλεμὰ καλέμ.

Ἄνθρωπο σακὶν μὴν εἶσαι... πῆτω κι' οἱ προσκυνῶ,
 πόντια χέρια σου φιλήσω κι' ἴσχυλι σου νὰ γενῶ,
 ἄσε τοῦς Γρουνάν νὰ βάλουν κἀλήν γὰρ τὸ Βενιζέλο,
 κι' ἴγῃ σήμερα γὰρ τὸτο μὴν ἀναφορὰ μου στέλλω.

Ντόντια σου μὴ μὰς ἱτρεῖς,
 μὴ πολέμου ἱκπρῶς,
 κι' ἂν ἀμέτη μακαθῆτι τέλλῃς σῶσαι κι' καλὰ
 νὰ μὴ ἔγῃ τὸ Βενιζέλο, πεκατῆ, χαίρολα.

Κι τὸ νέο σου γατῆρι
 τὰ τὸ κἀνωμε, Βεζύρη,
 γὰρ νὰ πῆς ἄρατι κι' μ' ἄλλους κι' μὲ τὸν Ἄγα Καρῖμ:
 Γρουνανήθες ἀφῆριμ.

Τζάνουμ, δ' ἴπῃς τὰ γένη,
 κι' ὅποιο τέλλῃς οἱ τὰ βγαίνῃ.
 Γὰρ σουπρὲμ κι' ἴσουβεραὶν ντὸς ντὴν νῆνομα λεφτὰ,
 μὲ τὴν φέσῃ, Χακῆ, ντὴν χαλοῦμ ἔμεις γι' αὐτὰ.

Μὰ κι τὸ Κόντε-Ράλλη, ποῦναι σπουταῖοι φίλοι,
 ἀπὸ πληρεξουσίους μὲ λῆσα τὰ οὐσὶ σταίλη,
 κι' ὅποιος ἴσ' τὰ βγάλῃς
 τῶναι καλὰ θγαλῆμνι,
 κι' ὅποιος ἴσ' τὰ βάλῃς
 τῶναι καλὰ δαλῆμνι.

Κι σὸν ντὴν τέλλῃς, τῶνουμ, νὰ ὄθουνο Κρηνακοί,
 'στὸ Κόντε καὶ τὸ Ράλλη μὴν κἀνῃς τὸν γαμουλέα,
 κι' ἴπῃτρεφε οἱ τούτους τοῦλάχιστον, Χακῆ,
 νὰ γάλλου το Δεδίνητ, τὸ Φόλλα καὶ τὸ Λέκα,
 γὰρ νὰ ντοξολογῶμ κἀτῆ Πασοῦ φαστότο
 κι ντὸς τοῦ τερμανάτες νὰ κἀνωμ ἔως κἀτω.

Κι' οἱ φίλοι μας οἱ Γάλλοι,
 μὰ κι' προστάτες ἄλλοι,
 ἄς μὰς εἰποῦν κι' τούτοις πορὸς τέλλου καὶ ντὴν τέλλου,
 κι' ἴγῃ ἔμεις ντὴν λέμε σ' ἔτι μὰς παραγγέλλου.
 Σουπρὲμ κι' ἴσουβεραὶν ἄς μὰς ἴγῃτοῦν κι' αὐτοὶ
 κι' ἄς μὰς τραβοῦν ταῦτι.

Αὐτὰ λοιπὸν, Χακῆ, σοῦ γράφω ταπεινός,
 κι' μῆνο... Φασουλή, ντοῦλος παντοῦνός.

Μὰ καμῶματα ποκαλῆς,
 μ' ἄλλουμῆλογοις ἀγγελάς.

Ἐλληνικὸν μελόδραμα ἐπὶ θέατρον Ἀργυρῆτι,
 κόσμου πυκνὸς συνουσιμὸς κι' ἐπιτυχία πρῶτη,
 ὁ δὲ Δαρράγγας ἀρετὰ μάλιστα νικηθῆς
 καὶ βλέπει νὰ δραβεῖται κατὰ πολυεταῖς.